

gældende bestemmelse i § 3a, stk. 4, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Til Kapitel 29: Bindende udtalelser fra Konkurrencerådet

Til § 106

Der er tale om en indholdsmæssigt uændret videreførelse af den hidtidige regulering vedrørende behandling af klager over bindende udtalelser fra Konkurrencerådet, der indgår i afgørelser, som i øvrigt afgøres på grundlag af telelovgivningen. Klage over sådanne bindende udtalelser sker til Konkurrenceankenævnet.

Med den valgte formulering er det sikret, at dette gælder alle situationer, hvor Konkurrencerådet i medfør af denne lov afgiver bindende udtalelser til Telestyrelsen. Teleklagenævnet og Telebrugernævnet vil således ikke kunne behandle klager over sådanne udtalelser.

Afsnit VII

Oplysningspligt, gennemførelse af tekniske undersøgelser og opsættende virkning

Reglerne om oplysningspligt m.v. forudsættes i overensstemmelse med almindelige principper ikke at kunne anvendes i tilfælde, hvor myndigheden har konkret mistanke om overtrædelse af strafbare forhold. I sådanne tilfælde vil retsplejelovens regler om ransagning m.v. skulle finde anvendelse.

Til § 107

Den pågældende bestemmelse er en opsamlingsbestemmelse, der regulerer afgivelse af materiale og oplysninger til Telestyrelsen som led i styrelsens tilsynsvirksomhed og i forbindelse med afgørelser. Bestemmelsen suppleres af en række specifikke bestemmelser om pligt til aflevering af materiale og oplysninger, som indgår i de specifikke kapitler, hvor disse er relevante.

Formålet med bestemmelsen er at give Telestyrelsen hjemmel til at kræve alle oplysninger og alt materiale, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administrationen af denne lov, udleveret fra de involverede parter.

Bestemmelsen omfatter både konkrete sager, der rejses af en eller flere parter og de sager, som Telestyrelsen af egen drift tager op som led i styrelsens tilsynsforpligtelser.

Bestemmelsen forudses kun anvendt i nødvendigt omfang, idet det ikke er hensigten at pålægge parterne unødige administrative byrder.

Til stk. 2 og 3

Formålet med bestemmelsen er at give de omhandlede klagenævn hjemmel til at kræve alle oplysninger og alt materiale, som skønnes nødvendigt i forbindelse med konkrete sager, der behandles af de fem nævn.

Bestemmelsen forudses kun anvendt i nødvendigt omfang, idet det ikke er hensigten at pålægges parterne unødige administrative byrder.

Hvis en klage tilbagekaldes, bortfalder oplysningspligten i forhold til nævnene, idet disse i modsætning til Telestyrelsen ikke har en generel tilsynsrolle.

Til § 108

Bestemmelsen svarer i vidt omfang til den gældende § 16, stk. 2, og § 19 i lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren og regulerer spørgsmålet om, hvorvidt Telestyrelsens og Telebrugernævnets adgang til foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser til brug for oplysningen af sager under behandling i Telestyrelsen eller i nævnet kræver forudgående retskendelse.

Bestemmelsen fastslår, at tekniske undersøgelser, der iværksættes som led i konkrete sager, kræver retskendelse, mens dette ikke er tilfældet med stikprøveundersøgelser.

Til § 109

Bestemmelsen svarer til den gældende § 16, stk. 1, i lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren. Bestemmelsen giver mulighed for, at Telebrugernævnet til brug for behandlingen af sager kan anmode såvel klager som en udbyder af telenet eller teletjenester om at afgive oplysninger, herunder at aflægge mundtlig forklaring for nævnet. Telebrugernævnet skal i forbindelse med en anmodning om at afgive oplysninger gøre parterne opmærksom på bestemmelserne i straffelovens §§ 162-163 om afgivelse af urigtige oplysninger.

Adgangen til at anvende mundtlig partsforklaring forudsættes som hidtil anvendt med henblik på i regningsklagesager (tvister mellem en slutbruger og en udbyder af telenet eller teletjenester om det faktiske forbrug og betalingen herfor), at sikre nævnet bedre mulighed for at tage stilling til bevisspørgsmål og herunder foretage den fornødne afvejning mellem henholdsvis den tekniske dokumentation og de af slutbrugeren afgivne oplysninger, der kan sandsynliggøre, at det pågældende forbrug ikke har fundet sted. Nævnets erfaringer med anvendelse af mundtlig partsforklaring viser, at dette i en række tilfælde kan være et nyttigt instrument i afgørelsen af en sag.